

ANADOLU KADINI

Avuçların yavaşça parçalanıyor
dişiliğin kuruyor
rüzgar, rüzgar
onun tozu beni örtüyor.

Gölgeden çık
kırmızı çemberinden kadın
saçlarını sal
denizin girintisine.
Sen ki asla zamanın gizli geçitlerine
ihanet etmedin

Vücudun buharlaşıyor
onu görüyorum, Pamukkale'de bir kar tanesi
duyulmayan ses
sen, beklenmedik doğum
kaç renkten oluştu?

Beni burada aramayın
virgülden sonrayım.

Aşağıda
aşağıda
sondan sonra.

Ben başlangıcım,
boşluğun rahmi.

Yalnız uyduğunda
her zaman dönüyorsun
diğer tarafa
eksik vücudun olduğu
yok olduğu
öteki tarafa.

Şiirlere döneceğim dedi
karanlık gecede kalktı
odayı denize çekti
iliklerine kadar ıslandı
rüyada siyah bir deniz
kabuğu yaşındaydı.

Uzaklarda tekneler çekiyordu
Vardiyeyi şafağa kadar
kendini unuttu, gözleriyle yazarken
dağları
minarelerin beyazı

öğleden önce çam fıstıklarının çıtırtısı.

Yetişemedi
hayata sırtını döndü
ancak gün ışığı çoktan buradaydı
artık rüyaya sığmadı.

Tavana gözlerimi açıyorum
dibi belirsiz
eski bir evimde
yılların kazazedesinin
boğulma duygusuyla.

Kabarcıklar havada pırl pırl parlıyor
dalgalan teldeki ölüyü süslüyorlar
benim geçmişim hayalde
kaybetim eski beni.

Bilmenin ve beklemenin heyecanı var
suyun sesi sedası kuruyor.

Bir sus oluyorum
bahçemin ucunda
duvarın ince çatlağı
soğuk çeşmede damla
bir otun sarı ruhusu.

Resmedilmiş sabah susuzluğu
dibi belirsiz tavanda
kedimin gözüne çöreklenmişim
eski paniğin can çekişme
ve titremesi.

Bir zamanlar gece bulutlarla kaplıydı
onları koyu renk elbisemin içine giyiyordum
vücudun altındaki ışıklar aydınlanmasın diye.

Şimdi şafakta yataktan daha erken çıkıyorum
onlardan da bir şey giymeye yetişirim diye
ama sadece bir kaç silik ışık buğulu camlara ulaşıyor
gölgeleri ormana yansıyor
nehirler yuvarlanıyor şelalelere
canavarların yan bakışları
mutfağın içine saldırıyor
onları korkutmamak için ışığı
kapalı tutuyorum.

Pencereyi acıyorum
içeriye kouyu sis hücum ediyor
ekmeği kesiyorum ve yayıyorum
pervazda küçük bir akrep

henüz saklandı.

Şafak söküyor.

Bir nefes sen
bir çınar
bir kelimecik sen
bir nehir

Böyle yavaş akşam oluyor
eliyle avuçluyor
oyma çıt ile
vahşilerin küçük ışıkları ile
karanlıktaki hassas güvenlik.

Dağın derin uykusunda
yuvarlanan çakıl taşları
otlar saygıyla yükseliyor
sen geçtiğinde
stadyum taraftarları gibi.

Koşmuyorsun artık, acele etmiyorsun
nereye döneceksin ?
Odadaki hava bitti
hepsini yuttun.

Simdi prova yapıyorsun
başka bir ritimden
çingırağı çalyorsun
çağırıyorsun ve yol açıyorsun.

Her sabah
ağır örtülerin altında
anılar yeşeriyor
gözler tereddütle aralanıyor.

Kadife yosunlar kayada
vücudun küçük vahaları
çarşafın çukurlarına tümsekleri derinine
uykunun derinine.

Rüyanın anıları
yastığın sıradağlarına boyun eğdiyor
acı anılar
nehir taşı gibi

Geçmiş günlerimdeki çocukluk anılarım
peşimden kovalıyor.

Sadece beyaz renkli kelimeler olsun.

Gölgeler odalardan
kayıp olsun.
Desteksiz duvarlar dursun
ve kapılar hiçliğe açılsın.

Telefonlar çalmasın artık
seramikte sessizliğin durmaksızın
dans etmesi
ve gece çaresiz lambasız
ve ışısız.

Sadece yıldızlar parlarsın
sadece yıldızlar
ve yeryüzünün nefesi.

Ve işte kendim.
Sessizce her sabah beni bekliyor
ve aynadan bana bakıyor
korkarak suyun altından onu yakalıyorum.

Cildi güneş altında yanık kokuyor
onu seyrediyorum, ilgileniyorum
onunla geçen yıllarımı düşünüyorum
sadece onunla - en korkunç olanları.

Ondan korkuyorum,
onu teselli ediyorum
ama en sonunda
tüm sem-patisine rağmen
ondan nefret ediyorum
ve hepsinden en zoru
onun cazibesinden kaçmak.

Çok dikkatli olmalıyım
onula örtüşmemek için.

Çeviren: Lilian Petkopoulou